

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2016r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Aniela Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2016r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa D. Ł.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. na rzecz powoda D. Ł. kwotę 4.150 zł (cztery tysiące sto pięćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 4.000 zł od dnia 02 sierpnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i od kwoty 150 zł od dnia 25 lutego 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. a także wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 4.000 zł od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty i od kwoty 150 zł od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powoda D. Ł. na rzecz strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. kwotę 743,08 zł (siedemset czterdzieści trzy złote osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje uiścić na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej powodowi D. Ł. kwotę 598,64 zł (pięćset dziewięćdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt cztery grosze), a stronie pozwanej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. kwotę 221,42 zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych czterdzieści dwa grosze).

UZASADNIENIE

Powód D. Ł. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) SA z siedzibą w S. kwoty 15.000,00 zł tytułem należnego zadośćuczynienia wraz ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 26 lipca 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 150,00 zł tytułem zwrotu poniesionych przez powoda kosztów leczenia wraz ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, a także zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych w stawkach maksymalnych oraz zwrotu kosztów uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu powód wskazał że dnia 7 czerwca 2014 r. około godziny 16.45 podróżował motorowerem marki (...) o nr. rej. (...). Do zdarzenia doszło w miejscowości M.. Sprawczyni zdarzenia M. S. kierująca samochodem marki F. (...) o nr. rej. (...) podczas nieprawidłowego wykonywania manewru wyprzedzania doprowadziła do bocznego zderzenia z pojazdem powoda. Powoda z miejsca zdarzenia przewieziono do Polskiego Centrum (...) w Ś. celem diagnostyki. W wyniku zdarzenia u powoda zdiagnozowano obrażenia ciała w postaci urazu głowy, skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, skręcenia lewego kolana, zespołu korzeniowego odcinka szyjnego kręgosłupa pourazowego, pourazowych dolegliwości bólowych głowy, ogólnych potłuczeń. W szpitalu wykonano powodowi wszelkie niezbędne badania diagnostyczne, a następnie wypisano go do domu z zaleceniem unieruchomienia odcinka szyjnego kołnierzem ortopedycznym

oraz konsultacji w poradniach specjalistycznych. Zgodnie z zaleceniami w dniu 23 czerwca 2014 r. powód udał się do poradni ortopedycznej gdzie otrzymał zalecenie rozpoczęcia zabiegów rehabilitacyjnych i usprawniających oraz zalecenie konsultacji neurologicznej. Od dnia zdarzenia powód skarży się na silne dolegliwości bólowe odcinka szyjnego kręgosłupa, dolegliwości bólowe głowy oraz silne bóle kolana lewego. Dodatkowo występują drętwienia kończyny górnej lewej i dolnej prawej. Wszystkie te dolegliwości powód zaczął odczuwać bezpośrednio po wypadku. Powód jest osobą młodą, a dolegliwości bólowe, które towarzyszą mu od dnia zdarzenia pozostaną z pewnością nie bez wpływu na jego dalsze życie i funkcjonowanie. Powód uskarża się również na problemy ze snem gdyż trudno jest znaleźć mu dogodną pozycję do snu. Od dnia kolizji towarzyszy mu silny ból w odcinku szyjnym kręgosłupa połączony z ograniczeniem ruchomości oraz nadmiernym napięciem mięśni przykręgosłupowych. Powód zażywa dużą dawkę leków przeciwbólowych, które po dłuższym stosowaniu mogą uszkodzić narządy wewnętrzne. U powoda wystąpił również uraz psychiczny bowiem boi się on, że zaistniała sytuacja może się powtórzyć. Zdarzenie z dnia 7 czerwca 2014 r. ma negatywny wpływ na życie prywatne i zawodowe powoda, bowiem na co dzień pracuje w firmie (...). Doznane obrażenia ciała i związane z nimi dolegliwości bólowe całkowicie wyeliminowały powoda z możliwości wywiązania się ze swoich obowiązków. Powód w związku z dolegliwościami bólowymi był zmuszony przebywać na zwolnieniu lekarskim nie jest też wiadome kiedy stan powoda pozwoli mu wrócić do pracy. W związku z powyższym powód wyraża uzasadnione obawy przed utratą pracy. Po zdarzeniu powód został ograniczony w wykonywaniu podstawowych czynności życia codziennego takich, jak robienie zakupów, czy sprzątanie, co do tej pory należało do jego obowiązków. Dodatkowo z powodu doznanych obrażeń ciała powód musiał zaprzestać korzystania ze swoich ulubionych form spędzania wolnego czasu, jakim było uprawianie sportu. Sprawca wypadku był objęty ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów u strony pozwanej numer polisy (...). Pismem z dnia 24 czerwca 2014 r. pełnomocnik powoda dokonał zgłoszenia szkody stronie pozwanej i wezwał do wypłaty zadośćuczynienia w kwocie 14.000,00 zł. oraz zwrotu poniesionych kosztów leczenia w wysokości 150,00 zł przedkładając fakturę VAT nr (...) z dnia 23 czerwca 2014 roku. Pismem z dnia 2 lipca 2014 r. strona pozwana potwierdziła przyjęcie zgłoszenia szkody oraz wszczęła postępowanie likwidacyjne nr (...). Pismem z dnia 25 lipca 2014 r. strona pozwana przyznała kwotę zadośćuczynienia w wysokości 2.000,00 zł zaś w pozostałym zakresie odmówiła wypłaty wskazując, że powód korzystał z prywatnej opieki medycznej. Strona pozwana zorganizowała komisję lekarską, która orzekła trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 2 %. Pismem z dnia 26 listopada 2014 r. pełnomocnik powoda zwrócił się ponownie o rozpatrzenie sprawy. Pomimo dołożenia przez powoda wszelkich starań do ugodowego rozwiązania sprawy strona pozwana nie wywiązała się z ciążącej na niej odpowiedzialności. W ocenie powoda wypłacona dotychczas kwota zadośćuczynienia przez stronę pozwaną ma charakter zdawkowy. Strona pozwana decyzją z dnia 25 lipca 2014 r. nie uznała w całości roszczenia, w związku z tym powód naliczył odsetki ustawowe dla zadośćuczynienia w wysokości 15.000,00 zł. od dnia następnego po dniu wydania decyzji tj. jest od daty 26 lipca 2014 roku do dnia zapłaty zaś w zakresie nie zrefundowanych kosztów leczenia od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) SA z siedzibą w S. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz 17,00 zł. tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu strona pozwana, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku komunikacyjnego przyznała, że ponosi co do zasady odpowiedzialność za skutki wypadku na podstawie art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w związku z art. 822 k.c. i 415 k.c. Strona pozwana uwzględniając doznane obrażenia oraz ich skutki przyznała powodowi zadośćuczynienie w łącznej kwocie 2.000,00 zł. Z tego względu strona pozwana zarzuca, że spełniła swoje świadczenie odszkodowawcze oraz kwestionuje wysokość zadośćuczynienia dochodzonego pozwem, jako nieadekwatnego do rozmiaru doznanej przez powoda krzywdy. Strona pozwana w całości kwestionuje także roszczenie o odszkodowanie. Zarzuciła, że wysokość świadczenia ubezpieczyciela nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach. Przyznane powodowi zadośćuczynienie spełnia wskazane przesłanki, nie jest oderwane zarówno od swego kompensacyjnego charakteru, jak i stosunków panujących obecnie w społeczeństwie. Strona pozwana uwzględniła wszystkie okoliczności istotne dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, to jest stopień cierpień

fizycznych i psychicznych, intensywność, czas trwania, ewentualną nieodwracalność oraz wiek poszkodowanego. O adekwatności przyznanego zadośćuczynieniu świadczy fakt, że leczenie powoda nie było długotrwałe, ani szczególnie intensywne. Doznane przez powoda obrażenia nie mają charakteru nieodwracalnego. Leczenie ograniczało się do standardowych konsultacji medycznych, noszenia kołnierza ortopedycznego oraz rehabilitacji. Powód bez przeszkód może funkcjonować tak samo, jak przed wypadkiem. Czasowe ograniczenie ruchomości nie może być traktowane jako powód diametralnej zmiany sposobu oraz stylu życia. Strona pozwana zarzuciła także, że powód wbrew normie art. 6 k.c. nie wykazał podstaw wypłaty większego zadośćuczynienia oraz nieadekwatność tego przyznanego przez stronę pozwaną. Odnosząc się zaś do roszczenia o zwrot kosztów leczenia strona pozwana podnosi, że zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych ubezpieczony ma prawo do świadczeń zdrowotnych mających na celu zachowanie zdrowia, zapobieganie urazom, a konsultacje lekarskie oraz rehabilitacja są świadczeniami standardowymi, których koszty refundowane są przez NFZ. Przeprowadzone leczenie nie było zatem świadczeniem ponad standardowym, za które powód musiałby zapłacić własnymi środkami. Powód zobowiązany był minimalizować wysokość szkody, czego nie uczynił, korzystając z prywatnych usług medycznych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 7 czerwca 2014 r. w miejscowości M. na drodze nr (...) kierująca samochodem marki F. (...) nr rej. (...) M. S. dokonując manewru wyprzedzania zderzyła się z kierującym motorowerem (...) nr rej. (...) D. Ł.. Sprawczyni zdarzenia była objęta ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartym z (...) S.A. z siedzibą w S., którego następcą prawnym jest (...) SA z siedzibą w S..

Bezsporne

Z miejsca zdarzenia przewieziono powoda do Polskiego Centrum (...) w Ś. gdzie stwierdzono powierzchowny uraz powłok głowy, otarcia naskórka kolana i łokcia lewego. Zalecono I. 200 3x1, kołnierz szyjny miękki, poradę w POZ oraz ewentualnie poradę chirurgiczną.

Dowody: karta medycznych czynności ratunkowych z dnia 7 czerwca 2014 r.k. 17

karta informacyjna Polskiego Centrum (...) w Ś. k. 23

W dniu 23 czerwca 2014 r. powód był konsultowany przez specjalistę chirurgii urazowej i ortopedę w Centrum Medycznym (...) we W.. W badaniu stwierdzono ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego, ruchy bolesne przy pochylaniu do boków oraz w rotacjach, wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych, bolesność palpacyjną mięśni karku. Czucie palców IV i V ręki lewej osłabione i siła mięśniowa także. Ruchy kolana lewego ograniczone do 110 °, bolesne z bolesnością uciskową szpary przyśrodkowej stawu i ucisku na rzepkę, przeprost bolesny, testy łąkotkowe ujemne, ślad wysięku w stawie. Rozpoznano skręcenie odcinka szyjnego z korzeniowym zespołem pourazowym, stłuczenie głowy, skręcenie kolana lewego. Zalecono wykonanie badania RTG kolana lewego, ćwiczenia własne wg pouczenia, opaskę elastyczną na kolano, żele i leki przeciwbólowe, konsultację neurologiczną, kontrolę z rtg kolana lewego, (...) na okres od dnia 21 czerwca 2014 r do 7 lipca 2014 r, kołnierz ortopedyczny na trzy tygodnie od urazu.

Dowody: skierowanie na RTG z dnia 23 czerwca 2014 r. k. 17 odw.

karta konsultacji ortopedycznej z dnia 23 czerwca 2014 r. k. 20 odw.

(...) nr (...)

Powód za udzieloną mu w dniu 23 czerwca 2014 r. usługę medyczną zapłacił kwotę 150,00 zł.

Dowód: faktura Vat nr (...) k. 15

W dniu 8 lipca 2014 r. powód był konsultowany neurologicznie w (...) C. Medycznym (...) we W. gdzie zdiagnozowano stan po wypadku komunikacyjnym, stan po urazie głowy, stawu kolanowego lewego, stan po skręceniu kręgosłupa szyjnego, zespół korzeniowy szyjny obustronny. Zalecono rtg czynnościowe kręgosłupa szyjnego, (...), rehabilitację, (...) na okres od dnia 8 lipca 2014 r. do dnia 25 lipca 2014 r.

Dowody: karta konsultacji neurologicznej k. 52

skierowanie do pracowni diagnostycznej badanie RTG k. 53

skierowanie do pracowni diagnostycznej badanie (...) k. 53 odw.

skierowanie na zabiegi rehabilitacyjne k. 54

W dniu 22 października 2014 r. powód był kontrolnie konsultowany przez specjalistę chirurgii urazowej i ortopedę w Centrum Medycznym (...) we W.. W badaniu stwierdzono ograniczenie ruchu kręgosłupa szyjnego, ruchy bolesne przy pochylaniu do boków oraz w rotacjach, wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych, bolesność palpacyjną mięśni karku (mniejsza). Czucie palców IV i V ręki lewej osłabione i siła mięśniowa także. Ruchy kolana lewego ograniczone do 115 °, skrajnie bolesne z bolesnością uciskową szpary przyśrodkowej stawu i przy ucisku na rzepkę, przeprost lekko bolesny, testy łątkowe ujemne, bez wysięku w stawie. Rozpoznano skręcenie odcinka szyjnego z korzeniowym zespołem pourazowym, stłuczenie głowy, skręcenie kolana lewego. Zalecono ćwiczenia własne wg pouczenia, okresowo opaskę elastyczną na kolano, żele i leki przeciwbólowe, rehabilitację (laser, terapię manualną, ...) na odcinek szyjny i kolano lewe), kontrolę po zabiegach.

Dowód: karta konsultacji ortopedycznej z dnia 22 października 2014 r. k. 56

W dniu 3 grudnia 2014 r. powód był ponownie konsultowany przez specjalistę chirurgii urazowej i ortopedę w Centrum Medycznym (...) we W.. W badaniu stwierdzono ograniczenie ruchu kręgosłupa szyjnego, ruchy skrajnie bolesne przy pochylaniu do boków oraz w rotacjach, wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych, bolesność palpacyjną mięśni karku (nadal). Czucie palców IV i V ręki lewej osłabione i siła mięśniowa także. Ruchy kolana lewego ograniczone do 115 °, skrajnie lekko bolesne z lekką bolesnością uciskową szpary przyśrodkowej stawu i przy ucisku na rzepkę, przeprost lekko bolesny, testy łątkowe ujemne, bez wysięku w stawie, zanik mięśnia czworogłowego. Rozpoznano skręcenie odcinka szyjnego z korzeniowym zespołem pourazowym, stłuczenie głowy, skręcenie kolana lewego. Zalecono ćwiczenia własne wg pouczenia, okresowo opaskę elastyczną na kolano, żele i leki przeciwbólowe, rehabilitację (fonofreza z voltarenem, terapię manualną, krioterapię po10 x na odcinek szyjny i kolano lewe), kontrolę po zabiegach.

Dowody: karta konsultacji ortopedycznej z dnia 3 grudnia 2014 r. k. 58 odw.

skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne k. 59

W okresie od dnia 24 lipca 2014 r. do dnia 22 sierpnia 2014 r. powód korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych na kręgosłup szyjny w postaci lasera, krioterapii, ćwiczeń indywidualnych. W okresie od dnia 29 października 2014 r. do dnia 14 listopada 2014 r. powód ponownie korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych na kręgosłup szyjny w postaci lasera, (...), krioterapii, terapii manualnej.

Dowody: karta zabiegów k. 19

karta zabiegów k. 19 odw.

informacja o przebytej rehabilitacji leczniczej k. 21

informacja o przebytej rehabilitacji leczniczej k. 22

Pismem z dnia 24 czerwca 2014 r. powód, działając przez pełnomocnika, zgłosił stronie pozwanej szkodę, wnosząc o wypłatę kwoty 14.000,00 zł. tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 150,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia zgodnie z fakturą VAT nr (...) z dnia 23 czerwca 2014 roku. Pismem z dnia 2 lipca 2014 r. strona pozwana potwierdziła przyjęcie zgłoszenia szkody oraz wszczęła postępowanie likwidacyjne nr (...) Pismem z dnia 25 lipca 2014 roku strona pozwana przyznała kwotę 2.000,00zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikającego z uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia spowodowanego cierpieniem fizycznym oraz negatywnymi odczuciami psychicznymi będącymi następstwem w/w zdarzenia. Roszczenie dotyczące zwrotu kosztów leczenia w gabinetach prywatnych nie zostało uwzględnione. W toku postępowania likwidacyjnego nr ustalono trwały uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 2 %. Pomimo odwołania się przez powoda od decyzji z dnia 25 lipca 2014 r strona pozwana podtrzymała wcześniejsze stanowisko.

Dowody: zgłoszenie szkody z dnia 24 czerwca 2014 r. k. 13-14

pismo strony pozwanej z dnia 25 lipca 2014 r k. 16

zaoczna opinia lekarska k. 16, 18

pismo strony pozwanej z dnia 5 marca 2015 . r. 47

pismo pełnomocnika powoda z dnia 13 kwietnia 2015 r. k. 49-51

akta szkody k. 43

Powód ma 29 lat. Jest zatrudniony w firmie (...) na stanowisku pracownika ochrony osiągając miesięcznie dochód w wysokości 1.350,00 zł netto. Przed wypadkiem powód prowadził aktywny tryb życia, biegał, jeździł na rowerze. Wypadek wyłączył powoda z uprawiania sportów. Po wypadku pomagała mu mama. Powód skarżył się na silny ból i wyrażał obawę o stan swojego zdrowia w przyszłości. Powód nosił kołnierz ortopedyczny przez okres trzech tygodni, przyjmował leki przeciwbólowe. Przebywał na zwolnieniu lekarskim do dnia 29 sierpnia 2014 r. Po powrocie do pracy skarżył się na bóle pleców i głowy. Przy długotrwałym patrolowaniu, powód odczuwa nadal ból nogi i jej drętwienie. Jednak dzięki przebytej rehabilitacji ból kolana zmniejszył się.

Dowody: zeznania świadka Ł. G. k. 66

przesłuchanie powoda k. 110

Biegli z zakresu ortopedii S. G. i z zakresu neurologii A. D. rozpoznali u powoda w wyniku przebytego wypadku w dniu 7 czerwca 2014 r. stan po urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego bez ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego, bez objawów korzeniowych w badaniu, stan po urazie lewego stawu kolanowego z utrzymującą się niestabilnością przyśrodkową, stan po urazie głowy bez następstw, stan po urazie lewego stawu łokciowego bez następstw. Powód w wyniku przebytego urazu lewego stawu kolanowego z utrzymującą się niestabilnością przyśrodkową doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2 %- pkt. 156 w zw. z § 8 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. Zdaniem biegłych powód po wypadku mógł odczuwać umiarkowane dolegliwości bólowe w okolicy kręgosłupa szyjnego i stawu kolanowego. Przebyty uraz nie powoduje poważnych zaburzeń w życiu codziennym i zawodowym. W przyszłości nie dojdzie do powstania nowych zmian lub schorzeń w kręgosłupie z powodu przebytego urazu. W lewym stawie kolanowym powód może odczuwać okresowe bóle stawu. W przyszłości nie dojdzie do nasilenia zmian w stawie kolanowym lub powstania nowych schorzeń.

Dowody: opinia pisemna biegłego z zakresu (...) i biegłej z zakresu neurologii A. D. k.74-77

opinia pisemna uzupełniająca biegłego z zakresu (...) k. 92

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Podstawę prawną roszczenia z tytułu zadośćuczynienia stanowiły przepisy art. 822 k.c., art. 19 ust. 1 i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (DzU 2003 Nr 124 poz 1152) w zw. z art. 435 k.c. i z art. 436 k.c. i art. 444 § 1 k.c., art. 445 k.c.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 k.c.). Zgodnie natomiast z art. 822 § 4, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Podobne uregulowanie zawiera art. 19 ust. 1 znajdującej zastosowanie w niniejszej sprawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Jak stanowi art. 34 ust. 1 cytowanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Powstanie odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu za szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu innym podmiotom pociąga za sobą również obowiązek wypłaty przez zakład ubezpieczeń świadczeń z tytułu ubezpieczenia OC w granicach odpowiedzialności posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego. Samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch mechanicznego środka komunikacji, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. (art. 435 § 1 k.c. w zw. z art. 436 k.c.) W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. (art. 436 § 2 k.c.) Regułą wynikającą z art. 436 § 1 k.c. jest, że obowiązek naprawienia szkody obciąża na zasadzie ryzyka posiadacza pojazdu, który może zwolnić się z odpowiedzialności wyłącznie przez wykazanie okoliczności egzoneracyjnej, spośród określonych w art. 435 k.c. Jednak w częstych przypadkach szkód powstałych wskutek zderzenia się mechanicznych środków komunikacji oraz szkód wyrządzonych osobom przewożonym z grzeczności, przepis art. 436 § 2 k.c. obciąża posiadacza pojazdu odpowiedzialnością na zasadzie winy. Podstawowe znaczenie dla odpowiedzialności na podstawie art. 436 k.c. ma ustalenie, że szkoda pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z ruchem mechanicznego środka komunikacji (por. bliżej A. Rembieliński, Ruch samochodu jako przesłanka odpowiedzialności cywilnej za wypadek, Palestra 1963, z. 9).

Zgodnie z art. 445 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Konstrukcja art. 445 k.c. oparta jest na trzech przesłankach. Po pierwsze zadośćuczynienie pieniężne Sąd może przyznać poszkodowanemu wyłącznie w wypadkach wskazanych w ustawie (art.444 k.c.). Oznacza to, że przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego możliwe jest wyjątkowo; zasadą jest bowiem, że naprawieniu podlega szkoda majątkowa. Po drugie ograniczenie stosowania zadośćuczynienia pieniężnego, jako formy naprawienia krzywdy, odnosi się do odpowiedzialności deliktowej. Po trzecie zasadą jest fakultatywność zadośćuczynienia pieniężnego, co oznacza, że jego przyznanie nie jest obligatoryjne nawet w razie zaistnienia krzywdy i zależy w konkretnym przypadku od uznania oraz oceny Sądu.

Uszkodzenie ciała w rozumieniu art. 444 k.c. polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka – zarówno jeśli chodzi o powłokę cielesną, jak i tkanki i narządy wewnętrzne (rany, złamania). Rozstrój zdrowia natomiast wyraża się w zakłóceniu funkcjonowania poszczególnych organów bez ich widocznego uszkodzenia (np. nerwice).

Niewątpliwie powód w wyniku wypadku z dnia 7 czerwca 2014 r. doznał uszkodzenia ciała w rozumieniu art. 444 k.c. Z karty medycznych czynności ratunkowych z dnia 7 czerwca 2014 r. i karty informacyjnej Polskiego Centrum (...) w Ś. wynika, że po przewiezieniu powoda z miejsca zdarzenia do Polskiego Centrum (...) w Ś. stwierdzono powierzchowny uraz powłok głowy, otarcia naskórka kolana i łokcia lewego. W dniu 23 czerwca 2014 r. powód był konsultowany przez specjalistę chirurgii urazowej i ortopedę w Centrum Medycznym (...) we W., który rozpoznał u powoda skręcenie odcinka szyjnego z korzeniowym zespołem pourazowym, stłuczenie głowy, skręcenie kolana lewego. W dniu 8 lipca 2014 r. powód był konsultowany neurologicznie w (...) C. Medycznym (...) we W. gdzie zdiagnozowano stan po wypadku komunikacyjnym, stan po urazie głowy, stawu kolanowego lewego, stan po skręceniu kręgosłupa szyjnego, zespół korzeniowy szyjny obustronny.

Rozpoznanie powyższych uszkodzeń ciała, jak również fakt istnienia związku przyczynowego pomiędzy skutkiem w postaci urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego, urazu lewego stawu kolanowego z utrzymującą się niestabilnością przyśrodkową, urazu głowy bez następstw, urazu lewego stawu łokciowego, a deliktem sprawcy wypadku został potwierdzony przedłożoną przez powoda dokumentacją medyczną, opinią biegłego sądowego z zakresu ortopedii S. G. i z zakresu neurologii A. D., a także zeznaniami powoda. Przeprowadzone dowody Sąd uznał za spójne i logiczne, a przez to wiarygodne. Sąd podzielił opinie biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii i z zakresu neurologii jako fachowe i przekonujące. Dokonując oceny opinii biegłych, Sąd uwzględnił właściwe dla jej oceny kryteria zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Opinie biegłych zawierają uzasadnienie ostatecznych wniosków, sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych. Biegły z zakresu ortopedii i traumatologii odniósł się w opinii uzupełniającej do zastrzeżeń podnoszonych przez pełnomocnika powoda. Stwierdził, że w badaniu przedmiotowym biegli stwierdzili prawidłowe krzywizny kręgosłupa szyjnego, nie stwierdzili zaburzeń ruchomości kręgosłupa szyjnego. Po za tym ocena krzywizn kręgosłupa jest oceną subiektywną i nie ma możliwości weryfikacji takich stwierdzeń ex post. Niestabilność przyśrodkowa stawu kolanowego nie powoduje wtórnie żadnych zmian. Po urazie głowy u powoda nie stwierdzono objawów ogniskowych, nie doszło do zaburzeń funkcji ośrodkowego układu nerwowego, a zatem jest to uraz bez następstw. Powód nie wykazał również, że jego leczenie trwało ponad sześć miesięcy albowiem ostatnia konsultacja ortopedyczna miała miejsce 3 grudnia 2014 r.

Powyższe okoliczności uzasadniały słuszność roszczeń powoda co do zasady. Pozostawało zatem rozważyć wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia w świetle kryteriów ukształtowanych w orzecznictwie. Na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 lutego 2007 r. I A Ca 1146/06 LEX nr 446225). Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należało uwzględnić wszystkie elementy krzywdy łącznie z tymi, które mogą ujawnić się w przyszłości, takie jak: nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, leczenia, rehabilitacji, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu prywatnym i społecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r. sygn. akt II UKN 681/98); cierpienia fizyczne i psychiczne, aktualne warunki i przeciętną stopę życiową społeczeństwa, która związana jest z miejscem zamieszkania, zamożnością społeczeństwa, przemiany gospodarcze w danym kraju – standard życia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 1984 r., sygn. akt I CR 407/83, z dnia 22 kwietnia 1985 r., sygn. akt II CR 94/95), poczucie bezradności życiowej, jego widoki i możliwości w przyszłości, niemożność wykonywania pracy, korzystania z rozrywek (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1975 r., sygn. akt I CR 862/75,), sytuację życiową ofiary wypadku przed jego zaistnieniem i po jego zaistnieniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1977 r., sygn. akt II PR 257/70), wiek i płeć poszkodowanego, wyłączenie poszkodowanego z normalnego życia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 1977 r., sygn. akt II CR 266/77, z dnia 9 marca 1973 r., sygn. akt I CR 55/73).

Zdaniem Sądu, biorąc pod uwagę okoliczność, że owo zadośćuczynienie powinno mieć realne, ekonomiczne znaczenie dla samej osoby poszkodowanej, rozmiar cierpień, okres leczenia, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu, widoki i możliwości w przyszłości, wiek oraz płeć poszkodowanego, Sąd uznał, że nie będzie wygórowanym zadośćuczynienie

w wysokości 6.000,00 zł., którą to kwotę należało pomniejszyć o kwotę 2.000,00 zł. już uzyskaną przez powoda w toku likwidacji szkody. W ocenie Sądu wysokość ustalonego zadośćuczynienia jest odpowiednia i wyczerpuje w całości roszczenia powoda z tego tytułu. Powyższe okoliczności nie uzasadniały ustalenia zadośćuczynienia na poziomie żądanym przez powoda tj. 15.000,00 zł., co z kwotą uzyskaną w toku likwidacji szkody w wysokości 2.000,00 zł. stanowiłoby źródło nieuzasadnionego wzbogacenia powoda.

Rolą zadośćuczynienia jest złagodzenie doznanej niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie nadmiernej, lecz odpowiedniej sumy, w stosunku do doznanej krzywdy. Ustalenie jej wysokości powinno być, jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, dokonane w ramach rozsądnych granic, odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa przy uwzględnieniu, iż wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Podzielić w tym zakresie należy pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 1997 r. II CKN 273/97, nie publ.), iż zdrowie jest dobrem szczególnie cennym, a przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadku ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do niepożądanego deprecjacji tego dobra.

W wyniku wypadku powód doznał urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego aktualnie bez ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego, bez objawów korzeniowych w badaniu, uraz lewego stawu kolanowego z utrzymującą się niestabilnością przyśrodkową, uraz głowy bez następstw, uraz lewego stawu łokciowego bez następstw. Jedynie w wyniku przebytego urazu lewego stawu kolanowego z utrzymującą się niestabilnością przyśrodkową doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2 %- pkt. 156 w zw. z § 8 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. Oczywiście jest, że doznane urazy powodowały ból, konieczność przeprowadzenia szeregu badań i konsultacji, wykonywania ćwiczeń, stosowania opaski elastycznej na kolano, żelów i leków przeciwbólowych, noszenie kołnierza ortopedycznego, odbycia rehabilitacji, co wpływało na poczucie krzywdy. W ocenie biegłych sądowych powód po wypadku mógł odczuwać umiarkowane dolegliwości bólowe w okolicy kręgosłupa szyjnego i stawu kolanowego. Przebyty uraz nie powoduje jednak poważnych zaburzeń w życiu codziennym i zawodowym. W przyszłości nie dojdzie do powstania nowych zmian lub schorzeń w kręgosłupie z powodu przebytego urazu. W lewym stawie kolanowym powód może odczuwać okresowe bóle stawu. W przyszłości nie dojdzie do nasilenia zmian w stawie kolanowym lub powstania nowych schorzeń. Odczuwane dolegliwości bólowe w umiarkowany stopniu wpływały zatem na jakość życia powoda. Odnosząc się natomiast do twierdzeń zawartych w pozwie, dotyczących negatywnych skutków wypadku na psychikę i samopoczucie powoda należało uznać, że nie zostały one przez powoda wykazane.

Akceptując pogląd, że wysokość uszczerbku na zdrowiu wyrażona procentowo ma tylko pomocnicze znaczenie dla określenia należnego zadośćuczynienia, należało stwierdzić, że upływ czasu, brak konieczności stosowania skomplikowanych procedur medycznych i niewielki uszczerbek na zdrowiu powoda nie może uzasadniać przyznania powodowi kwoty 15.000,00 zł. tytułem zadośćuczynienia. Podzielić należało argumenty wyrażone w odpowiedzi na pozew, że leczenie powoda nie było długotrwałe, ani szczególnie intensywne. Leczenie ograniczało się do standardowych konsultacji medycznych, noszenia kołnierza ortopedycznego oraz rehabilitacji. Przy uwzględnieniu zatem rodzaju uszkodzeń ciała, długości okresu leczenia, aktualnych warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa oraz zarobków pozwanego w wysokości 1.350,00 zł netto miesięcznie, kwota 15.000,00 zł. byłaby rażąco wygórowana, stanowiąc tym samym źródło nieuzasadnionego wzbogacenia powoda, dlatego też powództwo ponad kwotę 4.000,00 zł należało oddalić.

Podstawę prawną roszczenia z tytułu odszkodowania za poniesione koszty leczenia stanowił przepis art. 822 k.c., art. 19 ust. 1 i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 444 k.c. Zgodnie z art. 444§1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 k.c. obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia jeżeli są konieczne i celowe. Należą do nich koszty leczenia (pobytu w szpitalu, konsultacji lekarskich, pomocy pielęgniarstwa, koszty lekarstw), koszty specjalnego odżywiania, nabycia protez, wydatki związane z przewozem chorego do specjalistów i na zabiegi, koszty zabiegów rehabilitacyjnych. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 1981 r. I CR 455/80 OSPiKA 1981 poz 223, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 1973 r. II CR 365/73 OSNCP 1974 nr 9 poz 147). Odnosząc się do dochodzonego przez

powoda odszkodowania za poniesione koszty leczenia, należało koszty te uznać za konieczne i celowe. W ocenie Sądu uzasadnione jest żądanie zwrotu kosztów usług medycznych udzielonych w ramach prywatnych zakładów opieki zdrowotnej ze względu na długi termin oczekiwania na wizytę u specjalisty w ramach świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tym samym mogący skutkować pogorszeniem się stanu zdrowia pacjenta. Wysokość kosztów leczenia w kwocie 150,00 zł. została wykazana przez powoda przedłożoną fakturą Vat nr(...).

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 817 k.c. Zgodnie z przywołanym przepisem zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powód domagał się zasądzenia kwoty 15.000,00 zł tytułem należnego zadośćuczynienia wraz ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 26 lipca 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 150,00 zł tytułem zwrotu poniesionych przez powoda kosztów leczenia wraz ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. Nie jest sporne, że powód zgłosił pozwanemu szkodę i zażądał wypłaty zadośćuczynienia oraz odszkodowania za koszty leczenia pismem z dnia 24 czerwca 2014 r., którego przyjęcie strona pozwana potwierdziła w dniu 2 sierpnia 2014 r. W konsekwencji Sąd uznał, że w odniesieniu do kwoty 4.000,00 zł oraz kwoty 150,00 zł. powód mógłby domagać się odsetek od dnia 2 sierpnia 2014 r. Mając na uwadze treść żądania Sąd zasądził kwotę 4000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty, a kwotę 150,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego 2015 r. do dnia zapłaty (data wytoczenia powództwa) uwzględniając zmianę treści art. 481 k.c, która nastąpiła z dniem 1 stycznia 2016 r. oddalając powództwo w pozostałej części.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu oparto na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód wygrał proces w 27 % koszty, jakie poniósł w związku z postępowaniem, to kwota 3.782,74 zł (758,00 zł opłata sądowa + 17,00 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa + 2.400,00 zł wynagrodzenie pełnomocnika + 500,00 zł zaliczka na wydatki +107,74 zł. wydatki pełnomocnika). Strona pozwana wygrała proces w 73 % a koszty, jakie poniosła na ten cel wynoszą 2.417,00 zł. Powód zobowiązany był zatem do zwrotu stronie pozwanej kwoty 1.764,41 zł (73 % z 2.417,00 zł), natomiast strona pozwana na rzecz powoda kwoty 1.021,33 zł. (27 % z 3.782,74 zł), dlatego ostatecznie Sąd zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 743,08 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego wynika z par. 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j.Dz. U. 2013 Nr 490). W ocenie Sądu zarówno charakter sprawy jak i wkład pracy pełnomocnika w wyjaśnienie sprawy oraz nakład pracy pełnomocnika powoda nie uzasadniały przyznania maksymalnych kosztów zastępstwa procesowego. (par. 2 pkt. 1,2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j.Dz. U. 2013 Nr 490).

Jednocześnie Sąd nakazał na podstawie art. 113 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.)w zw. z art. 100 k.p.c. powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 598,64 zł. a stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 221,42 zł. tytułem brakujących wydatków na opinię biegłych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.